

LLUITEM PER LA NOSTRA LLENGUA

Sembla evident que els eivissencs, per les contínues lluites que degueren mantenir amb els moros, mai no s'han pogut dedicar de ple al difícil i noble art de les Lletres. I quan ho feren, tal vegada temptats per un passat esplendorós i, ben del cert, millor que el seu present, ho feren per dedicar-se a la Història.

Crec que és aquí on hem de cercar les causes de la poca predisposició dels eivissencs en favor de la llengua, mentre que a altres zones (Principat, València, Mallorca, Menorca...), la literatura ha tingut més o menys en totes les èpoques uns hòmens representatius.

Això no obsta, però, perquè la nostra llengua, la dels eivissencs, sigui la mateixa que la del País Valencià, Principat, i Illes Balears. I en aquest orde de coses, la llengua autòctona ha estat reprimida a Eivissa d'igual forma que a les altres zones esmentades abans. Però aquesta inèrcia del poble cap a la llengua es tradueix en una menor reacció popular contra aqueixes repressions.

Aquesta situació d'inferioritat del català (hem d'abandonar ja el prejudici d'"eivissenc, no català"), enfront del castellà, aquesta condició de "no oficialitat", ha fet que durant anys i més anys els al·lots haguessin de deixar llur llengua fora, en entrar a l'escola. Ha fet que es desenvolupés una verdadera situació de diglòssia, d'on tant la nostra llengua com la castellana n'han sortit perjudicades: els nostres al·lots no saben parlar bé l'eivissenc, i el castellà que parlen està ple de barbarismes, d'incorreccions de tota mena i de construccions "calcares" del català, que, paradoxalment, quasi ja no saben parlar.

Hem arribat a un tal punt, que ni el mateix Ionesco, mestre de l'absurd, compren-

dria el que s'esdevé a la nostra terra.

Si estimam la nostra cultura —volem pensar que és així—, hem de reconèixer que l'oficialitat del català es fa indispensable. I si voleu que el castellà sigui el beneficiat, hem de convenir que no es pot aprendre bé una llengua, tenint-ne una altra de materna, si no és mitjançant un estudi graduat, profund i racional d'ambdues llengües. I per això, no ens queda altra alternativa: Cooficialitat.

Sols així hom pot evitar el total desconeixement que tenim de la nostra llengua i cultura, les absurdes i pintoresques polèmiques sobre si eivissenc o català, que en realitat només afavoreixen qui més desitja la seua desaparició: un estat monopolista i centralista que pensa que només "uniformant" pot mantenir-se unit, i quatre titelles que ballen al seu so.

En la línia d'aquest centralisme uniformista, TVE ens ofereix a nosaltres, eivissencs, el programa "Aitana", en comptes d'incloure'ns al corresponent programa "Miramar", com la resta de les Illes i el Principat.

Una vegada més, la programació ha estat feta sense tenir en compte la realitat cultural de la nostra illa.

En aquesta situació, el Col·legi de Doctors i Llicenciats inicià la "Campanya de cooficialitat del català a les Illes", i obtingué ràpidament adhesions fermes i nombroses, entre elles la de l'Obra Cultural Balear.

I així les coses, la campanya arriba a Eivissa. I quan ja semblava imminent una adhesió de l'Institut d'Estudis Eivissencs, la campanya és víctima d'una perillosa bifurcació que amenaça amb fer-la impopular i elitista: oficialitat del català, i cooficialitat del català i del castellà. Dues

rames que, tot i anant paral·leles potser no facin altra cosa que sembrar desconcert.

I és que, vulguem o no, la campanya ha d'arribar al poble, i rebrotar de bell nou d'ell mateix. I, la veritat, no podem implantar oficialitat del català a un lloc on un dia abans era oficial el castellà, almenys sense un període

d'adaptació que vindria donat per la cooficialitat.

Esperem, per al bé de tots i de la nostra llengua (català-eivissenc), que aquests dos corrents d'opinió tornin a reagrupar-se, per tal de dur a terme, com fins ara, una campanya ben popular i efectiva, sense la qual no hi ha res a fer.

ENRIC RIBAS I MARI

MUNICIPIS DE LES PITIÜSES

PEU A BANCA: TRES TIRS PER LA CULATA

Des de la dimissió del senyor Tur de Montis com alcalde d'Eivissa, la ciutat ha vist realitzades una sèrie de projectes que en l'època anterior havien dormit un son profund. De totes maneres, el senyor Cardona Tur —primer tinent d'alcalde de Tur de Montis— arribava, encara digitat, al primer lloc municipal i, amb sorpresa, donava un considerable canvi a la política anterior que ell mateix havia ajudat a fer. Des del seu nomenament, Cardona Tur ha sabut guanyar-se l'ajuda d'una bona part del Consistori, la qual ha suposat que li resultàs més fàcil el seu període a l'Ajuntament.

Si, d'una part, la política municipal actual ha "obert portes", per utilitzar un terme molt actual, com varen demostrar les actuacions del Consistori al ple en què s'aprovà la sol·licitud d'amnistia o quan un bon grup d'eivissencs li entregà un escrit en el mateix sentit, d'altra banda ha tancat les mateixes portes als pàgesos del "mercat pagès" després que, en mancos de vint-i-qua-

tre hores, se'ls desmantellassin les instal·lacions d'es Rastrillo.

Amb tot i això, la cessió de terrenys per a la construcció d'un nou Institut de Batxillerat i una Escola de Formació Professional, les obres del nou mercat i del carrer d'Aragó, ja començades, i, com a obres de no tanta envergadura però no més poc agraïdes pels ciutadans, la il·luminació de l'avinguda d'Espanya, l'asfaltat d'un bon nombre de carrers i l'enrajolat d'altres de la part vella de la ciutat, han fet que el consistori Cardona Tur tingués una actuació gairebé tranquil·la, probablement ajudat per la ineficàcia d'alguns d'anteriors que havien fet perdre la paciència a més d'un.

SANT JOSEP SES SALINES

El municipi de Sant Josep, el més gran d'Eivissa, ha estat, sens dubte, el més problemàtic en tot l'últim any. A part de ses Salines, etern problema complicat pels darrers fets

